Я взяв рушник і пішов на берег моря в Криму.

Спускався я зі скель сходами, вирубаними в камінні.

Коли сходив униз, мені здалося, що каміння біля берега все поспіль укрите якимись чорними цяточками.

Та коли я зійшов, каміння було чисте і гладеньке, воно блищало, його обмивала морська вода.

Я вибрав великий плаский камінь, підстелив рушник, скинув одежу і ліг на камінь під сонце.

Так лежав я довго, аж сонце дуже нагріло мені шкіру і треба було перевернутися; я обернув голову і щось побачив.

Усе каміння, що побіля води, знов було поспіль укрите чорними цятками. Тільки тепер оті цятки були великі й живі: одні повзли вгору, інші совали лапками, ще деякі, ставши диба, дивились на сонце.

Це були краби — круглі чорні морські раки. Найбільший з них був з мою долоню завширшки, а найменший був як мідна копійка. їх було дуже багато, багато сотень. Я глянув уздовж берега — скільки міг бачити — усе каміння поспіль було засаджене краб ми. Чимраз нові й нові вилазили із щілин на сухий камінь, плазували боком, ніби чорні ґудзики з ногами й клішнями. Бувало, що вони наштовхувались одне на одного, оступалися, бувало, що й падав якийсь назад під камінь. Але вони плазували мирно, великі не займали малих, тільки кожний хотів перший вилізти на сонечко.

Я почав придивлятися до одного більшого краба. Цей був уже не як ґудзик, а як чималий чорний гаманець, і клішні у нього були здоровенні.

Він виліз на сухе, трохи піднявся на ногах і стояв тихо, наче роздивлявся навколо. Я й собі притих. Краб постояв ще трохи і почав їсти.

Величезними клішнями він зривав морський мох з каменя і ніс його до рота — то правою, то лівою клішнею, наче людина, що обома руками, без ложки, їсть кашу. Він робив це так швидко й ловко, що я розсміявся і підняв руку.

В одну мить всі краби щезли. Вони попадали з каменів у щілини як мертві. Усе каміння знов стало голе й чисте. Довго довелося чекати — мабуть, хвилин з десять, поки знов по одному, обережненько почали вилазити краби.